EXTRA NUMMER

VAN HET

SAMARANGSCH ADVERTENTIE-BLAD,

Maandag 23 Julij 1860.

LANDMAIL BERIGTEN,

— *loopende tot* 9 *Junij* 1860.

POLITIEK OVERZIGT.

Wij zijn op dit oogenblik in de hitte van den verkiezingsstrijd. Er wordt veel moeite van de zijde der ministers en hunne vrienden gedaan, om enkele aftredende leden der tweede kamer, onder anderen, den Heer *van Hoëvell* niet te doen herkiezen. Wij gelooven echter niet, dat het gelukken zal. Naar ons oordeel zal door de verkiezingen van dit jaar niet veel verandering in de kamer worden gebragt.

In de eerste kamer schijnt men naar aanleiding van het rapport der commissie voor de verzoekschriften op het adres van de heeren *de Pinto* c. s. insgelijks over de verleende uitsluitende concessie aan de Hollandsche Spoorweg-Maatschappij voor de verbinding van de residentie met den Rhijn-Spoorweg, te willen beraadslagen. De commissie heeft voorgesteld het adres ter griffie te deponeren en aan de ministers te renvoijeren. De deliberatie daarover is echter tot eene nadere bijeenkomst uitgesteld.

De minister van kolonien schijnt niettegenstaande de motie der tweede kamer, de zaak der suiker-contracten toch te zullen regelen bij besluit. Men zegt, dat het besluit reeds zoude geteekend zijn en eene verlenging van 10 jaren voor de bestaande contracten bevatten. In hoe verre dit gerucht juist is, weten wij echter niet.

ALGEMEEN OVERZIGT.

De Siciliaansche aangelegenheid beheerscht op dit oogenblik alles. Hoewel de berigten van daar nog altijd met de hoogste omzigtigheid moeten ontvangen worden, luiden zij echter in het algemeen voor het meerendeel gunstig voor den opstand. Wij zullen hetgeen daar, sedert ons vorig nommer is voorgevallen, later onder de rubriek *Italiaansche Aangelegenheden* mededeelen, voor zoover dit met eenige zekerheid uit de vaak uiteenloopende en niet zelden tegen elkander indruischende tijdingen kan opgemaakt worden. Hier zij slechts aangestipt, dat Garibaldi in naam van koning Victor Emanuel, zich tot dictator van Sicilie geproclameerd, daarop den 27sten Mei een aanval op Palermo gedaan en na een bloedig gevecht deze stad vermeesterd heeft. Er is van weerszijden met groote dapperheid gestreden; aan de zijde der opstandelingen namen zelfs vrouwen deel aan het gevecht. Het garnizoen nam de wijk in het fort en bombardeerde de stad, daarin geholpen door het Napelsche eskader; de stad moet daardoor vreeselijk geleden hebben. Volgens den Parijschen *Moniteur* is daarop een wapenstilstand gesloten, die Zondag 3 dezer een einde moest nemen. De Napelsche troepen waren tijdens het sluiten van den wapenstilstand nog in het koninklijk paleis en in het kasteel, dus aan beide uiteinden van Palermo vereenigd. Garibaldi vorderde, dat zij die positien zouden ontruimen. Er is toen over eene kapitulatie onderhandeld, waarvan de voorwaarden verschillend worden opgegeven, doch die door den koning van Napels van de hand moeten gewezen zijn. Volgens de laatste berigten tot heden ontvangen, is de wapenstilstand voor een onbepaalden tijd verlengd. Men hoopte door bemiddeling van de bevelhebbers der vreemde eskaders, tot een voor beide partijen eervol vergelijk te komen. Palermo was door de insurgenten in een geduchten staat van tegenweer gebragt; in alle straten waren barrikaden opgeworpen. Te Napels zelf moet het gebeurde op Sicilie reeds tot eene zekere gisting hebben aanleiding gegeven, die zich in oproerige kreten lucht gaf.

Overigens verneemt men dat koning Frans, nu eindelijk in het naauw gebragt, stappen bij de groote mogendheden gedaan heeft, om van deze een waarborg voor zijne bezittingen in de beide Sicilien te verkrijgen en daarentegen eene liberale constitutie beloofd heeft. Men voegt er bij, dat Oostenrijk daarop toestemmend geantwoord heeft, maar Sardinie er uitdrukkelijk tegen geprotesteerd heeft. Het antwoord van Rusland werd nog verwacht. Het is moeijelijk te begrijpen, op welken grond die hulp door de mogendheden verleend zou worden, want nergens bestaat eenige sympathie voor koning Frans, of het moest aan het Spaansche en Oostenrijksche hof zijn. De bevolking echter wenscht zoowel in Spanje als in Oostenrijk den besten uitslag van Garibaldi's stoute onderneming. Alstoen heeft de koning zich in de armen van keizer Napoleon geworpen, doch ook deze moet bepaald iedere tusschenkomst van de hand hebben gewezen. En hoe de Engelsche regering denkt, blijkt o. a. uit eene verklaring van lord Palmerston, toen een lid van het Lagerhuis de regering interpelleerde over den inhoud eener dépêche van den Engelschen gezant te Napels, als zijnde beleedigend voor den koning. De minister nam deze gelegenheid waar om de handelwijs der Napelsche regering in scherpe bewoordingen af te keuren, met de bijvoeging, dat, hoe hevig de gezant zich ook tegen den koning mogt hebben uitgelaten, de regering er niet aan dacht hem terug te roepen.

In de zitting der Sardinische kamer van afgevaardigden, van den 25sten Mei is de openbare beraadslaging over het verdrag van 24 Maart jl., waarbij Savoije en Nizza door Sardinie aan Frankrijk afgestaan zijn, aangevangen. In de zitting heeft de discussie weinig belangrijks opgeleverd. In de zitting van den volgenden dag is het verdrag door den heer Ratazzi, het hoofd van het vorige kabinet, bestreden, op grond vooral dat het de strekking had, om het streven naar vergrooting van het Sardinische grondgebied te stellen in de plaats der echt Italiaansche staatkunde, welke het beginsel van nationaliteit volgt. Dit beginsel was zijns inziens inzonderheid door het afstaan van Nizza geschonden, daar Nizza ontegenzeggelijk een Italiaansch gewest was. Hij erkende echter, dat het thans, nu de zaken zoo ver waren gevorderd, te laat was om het verdrag te verwerpen, en hij vermaande zijne medeleden zich daarom van de stemming te onthouden. »Het offer is reeds gebragt (zoo besloot hij). Toen men eenmaal, zonder voorafgaande raadpleging van het Sardinische parlement, de bevolking van Savoye en Nizza over de aanhechting aan Frankrijk had laten stemmen, was de zaak uitgemaakt. Thans zijn wij niet meer vrij. Wij kunnen onze broeders toeroepen: wij scheiden van u, maar het is niet onze vrije keuze; het is voor ons eene ramp, waaraan wij ons met hartzeer onderwerpen."

Daarna voerde de heer Cavour, het hoofd van het tegenwoordige ministerie, het woord. Hij bestreed eerst de bewering, dat door het verlies van Savoye's lands weerbaarheid verminderd was, en betoogde voorts, dat Sardinie voor het brengen van dit offer eene vergoeding had gekregen in het bezit van de Romagna. De ware reden van dit verdrag was de nationale staatkunde van Sicilie. Om die staatkunde te kunnen door zetten, behoefde het bondgenootschappen. Engeland en Frankrijk waren op zijne hand; maar Engeland bekommerde zich meer om de zaak der volksvrijheid; en aangaande het nationale vraagstuk, de erkenning en vestiging der Italiaansche nationaliteit, was Engeland tegen Sardinie, wegens zijn schier bijgeloovig ontzag voor de verdragen van 1815. Volkomene en krachtdadige welwillendheid had Sardinie enkel bij Frankrijk, bij den keizer der Franschen gevonden. Voorts betoogde de graaf de Cavour dat die staatkunde thans niet kon worden gewijzigd. Immers Oostenrijk heeft zich met Midden-Italie's aanhechting aan Sardinie niet vereenigd; het heeft zich de handen vrij gehouden. Ook heeft de paus geweigerd de hand tot schikking en verzoening te leenen, zoo lang de Romagne hem niet wierd terug gegeven. Alzoo is de staat der zaken, over het geheel genomen, niet vrij van gevaar. »Kon de paus, zeide de minister, geene andere, dan zijne eigene krachten aanwenden, dan zou het gevaar niet zeer groot zijn; maar zijne roepstem heeft weêrklank in Europa gevonden, ook met hartzeer zeg ik het, in vrije landen, in landen welke zoo veel aan de vrijheid te danken hebben, in Belgie en Ierland. Zelfs in Frankrijk vond de stem van den paus weêrklank; een roemrijk veldheer heeft zijne in Afrika behaalde laauwren onder den voet getreden, om zich aan het hoofd van het pauselijke krijgsvolk te gaan stellen."

Na voorts betoogd te hebben, dat het onmogelijk was om van staatkunde te veranderen, zeide de heer de Cavour het volgende: »Het verdrag van 21 Maart is een volstrekt vereischte voor de voortzetting onzer op het bondgenootschap met Frankrijk gebouwde staatkunde. Deze beschouwing brengt mij tot een uiterst teeder punt.

»In Frankrijk, mijne heeren — wij mogen het ons niet ontveinzen — hebben wij een menigte menschen tegen ons, ook wijsgeeren, historieschrijvers, zelfs verdedigers van het Fransche schrikbewind van 1793. Alleen de gematigde voorstanders van republikeinsche beginselen zonder ik uit. Verder noem ik de beursbezoekers; elke verandering jaagt dezen lieden schrik aan. Ik ben dan ook, niettegenstaande de voor ons gunstige stemming der Fransche natie, overtuigd dat die stemming niet zoo spoedig tot daden zou overgegaan zijn, ware het niet dat er aan het hoofd van het Fransche gouvernement een souverein stond, welke zeer groote toegenegenheid voor Italie heeft.

»Doch elke magt heeft hare grenzen, de keizer zou buiten staat zijn ons zijne toegenegenheid zoo krachtig te betoonen, indien hij de volksmenigte onverschillig jegens Italie zag. Welnu, de volksmenigte in Frankrijk is, het zij met of zonder goede reden, voor de aanhechting van Savoye en Nizza. Weinige dagen voor die sluiting van het verdrag schreef een van Frankrijks edelaardigste mannen, mijn vriend Bixio, mij: » »In 's Hemels naam bezweer ik u, staat Savoye en Nizza af: dat is voor Italie's zaak noodwendig."

Verder zeide de heer de Cavour, dat de bevolking van Savoije ten allen tijde eene onmiskenbare overhelling tot Frankrijk had getoond, dat Nizza eigenlijk geen Italiaansch gewest, maar eer een Fransch land was, dat de volksstemming in die twee gewesten volkomen vrij was geweest; en hij besloot aldus: »Het verdrag is alzoo, al vergt het smartelijke offers van ons, geen schending van het beginsel van nationaliteit. Dat beginsel is de grondslag onzer staatkunde; indien het door het afstaan van Savoye en Nizza wierd geschonden, zou ik nooit mijnen naam onder het verdrag hebben gezet; en ik verklaar aan deze vergadering en aan ons land, dat wij, hoe innige meewarigheid ook voor het arme Venetie gevoelende, hetzelve niet zouden willen vrijkoopen, indien wij daarvoor ook maar eene duimbreedte Italiaanschen grond moesten afstaan."

Brieven uit Rome geven te verstaan, dat de generaal Lamoricière niet meer dat vertrouwen bezit, hetwelk hem aanvankelijk te beurt viel. Hij zelf moet alles behalve ingenomen zijn met den geest van de nieuwe pauselijke troepen, die, zoo als men weet, uit een mengelmoes van alle natien bestaan. Of hij evenwel zijne demissie zal geven, zooals onlangs beweerd werd, is zeer te betwijfelen

De Fransche regering heeft dezer dagen in haar officieel orgaan weder een zeer vredelievende verklaring afgelegd, waarvan de hoofdinhoud was, dat de keizer alle moeite doet om het geschokte vertrouwen in Europa te herstellen en dat zijn eenige wensch is, met de souvereinen, zijne bondgenooten, in vrede te leven en al zijne zorg aan de krachtige ontwikkeling van Frankrijks hulpbronnen te kunnen wijden. Nagenoeg gelijktijdig echter, en gelijk beweerd wordt niet zonder voorkennis van het gouvernement, verscheen in de *Siècle* een artikel over *Frankrijks natuurlijke grenzen*, waarin onder anderen het volgende voorkomt:

»Waarom maakt Duitschland zich zoo ongerust over dat gedeelte zijner grenslanden, hetwelk Frankrijk voorheen bestreden heeft? Omdat het wel gevoelt, dat de regtstitel, waarop zijn tegenwoordig bezit gegrond is, niet deugd; omdat het zich bewust is die landen niet regtmatig te bezitten; omdat het wel weet dat misbruik van magt nooit tot regt kan worden, en dat de tractaten van 1815 en de tegenwoordige willekeurige en onwettige indeeling van Europa bepaald uit een misbruik van magt zijn voortgesproten. Laat het regt eene vreedzame zege behalen, laat het luide erkend en het onregt goed gemaakt worden, dan zal de ongerustheid terstond een einde nemen. . . . . Een volk tracht naar zijne natuurlijke grenzen even als het water naar zijn natuurlijken stand. Frankrijk zou onzes inziens eene groote feil begaan, zoo het zijne rijngrens met geweld van wapenen trachtte te herkrijgen. De rectificatie onzer zuidoostelijke grenzen, langs den vreedzamen weg van afstand van de zijde des vorsten en van toestemming van de zijde des volks, leert ons, God zij dank, dat er nog een ander, zedelijker en meer zeker werkend middel bestaat, dan het geweldadige der verovering. Men grondvest niets door geweld, maar alleen op de grondslagen van regt en geregtigheid. In naam nu van regt en geregtigheid vorderen wij de aanwending van het eenige middel dat rampen kan verhoeden. Dat middel is de algemeene herziening der tractaten van 1815, uit het oogpunt van eene hervorming van Europa naar stamverwantschap, zeden, taal, sympatie en nationale overlevering. Wanneer Frankrijk bij deze hervorming de eenheid van zijn gebied beter verzekeren kan, wanneer het daarbij provincien herkrijgt, die aan hetzelve verknocht zijn gebleven, gelijk met Savoye en Nizza het geval is geweest, dan zullen wij ons verheugen. Maar onze wenschen hebben een hooger doel, dan eene uitbreiding van gebied, al ware wij zoo belangrijk als men met regt veronderstellen mag: dat doel is de vrede, maar een waarachtige, duurzame en vruchtbare vrede, gelijk wij dien zoeken te verzekeren" enz.

Dit artikel heeft er niet weinig toe bijgedragen, om aan de vredelievende verzekeringen van den *Moniteur*, weinig ingang te verschaffen, noch in Engeland, noch in Duitschland. Een artikel in den *Constitutionnel*, van denzelfden aard als dat in den *Moniteur*, heeft mede hoegenaamd geen gerustst̲ellenden indruk gemaakt, zoo min als eene redevoering door den heer Fould te Tarby gehouden. Europa laat zich door geen schoone woorden uit Parijs meer in slaap wiegen.

De Oostersche kwestie schijnt vooreerst weder te zullen rusten. De Porte heeft besloten de vertegenwoordigers der groote mogendheden te Konstantinopel, uit te noodigen tot het benoemen van afgevaardigden, die eene door haar zelve ingestelde enquête naar den toestand der Christenen in den Ottomanischen staat zullen bijwonen, zonder nogthans het regt te hebben regtstreeks aan dat onderzoek deel te nemen; voorts verneemt men dat Rusland, in overleg met de andere mogendheden, met zijne voorstellen nog wachten zal tot dat de uitslag van het onderzoek zal bekend zijn.

De regering van Keur-Hessen heeft weder eene nieuwe constitutie geoctrooijeerd, waardoor het land nu in het bezit van drie constitutien is: namelijk die van 1831, welke gedurende 18 jaren van kracht geweest en nooit wettig afgeschaft is; eene tweede, geoctrooijeerd in 1852, een werk van blinden reactiegeest, waarvan Pruisen de wettigheid betwist en die door het volk niet begeerd wordt en eindelijk de laatste, een geschenk van den Duitschen bondsdag.

Ook in de Deensch-Duitsche kwestie is eene nieuwe nota het reeds groote aantal diplomatieken documenten komen vermeerderen; zij is door de Deensche regering aan het Berlijnsche kabinet gezonden, en behelst in zeer gematigde maar toch krachtige bewoordingen, een nieuw protest tegen elke vreemde inmenging in de betrekkingen tusschen den Deenschen staat en een zijner provincien (Sleeswijk), die niet als Holstein, een deel is van den Duitschen bond, en tegen elken inbreuk op 's lands onafhankelijkheid. In verband daarmede wordt door sommigen het gerucht gebragt, betreffende een voorgenomen onderhoud tusschen de twee Scandinavische vorsten. Naar men zegt, zullen koning Frederik van Denemarken en koning Karel van Zweden en Noorwegen elkander op de vesting Kronborg, nabij de Sond, ontmoeten, en zou koning Karel verzocht hebben van alle plegtige ontvangst verschoond blijven, en zelfs een groot diner ten hove hebben afgeslagen. Na den Zweedschen souverein te Kronborg ten bezoeke te hebben ontvangen, zal de koning van Denemarken zich naar het hoofdkwartier des Zweedschen legers begeven en de zomermanoevres dier troepen bijwonen, tegen de tweede helft van Junij onder leiding van Karel XV te houden: eerst na dit uitstapje wordt koning Frederik VI in Sleeswijk verwacht.

De Zweedsche regering heeft eindelijk in den landdag eene wet weten door te drijven, krachtens welke afgeschaft worden de straffen, waarmede in Zweden diegenen bedreigd werden, die de godsdienst van den staat verlaten.

Tegelijk met het berigt dat de keizer van Marokko het vredestractaat met Spanje definitief geteekend heeft, melden verscheidene bladen dat de Spaansche regering op de vermeerdering van de getalsterkte van haar leger tot 200,000 man bedacht is, van welke strijdmagt 20,000 op de Balearische eilanden garnizoen zouden houden. Koningin Isabella moet, naar het schijnt, vreezen, dat die eilanden eventueel door de inlijvingskoorts — de annexiemanie — aangetast worden. Portugal oordeelt echter anders over dezen aan Spanje toegedichten maatregel, en houdt het kabinet van Madrid verdacht een begeerig oog op Lissabon te hebben geworpen.

NEDERLAND.

De Overland-post loopende tot 10 April is den 28sten Mei, en die tot 23 April den 6den Junij hier te lande aangekomen.

— De tweede Pinksterdag, een feestdag, die onder alle klasse der maatschappij vaak bestemd wordt om uitstapjes te doen of eenige ontspanning te genieten, is een dag van rouw geworden voor geheel ons vaderland. Reeds op den eersten Pinksterdag woei het fel, maar na eene kortstondige stilte wakkerde de wind tegen den volgenden dag tot een storm aan, welke in geweld en langen duur, dien van 28 Februarij ver overtrof. Het is niet de teleurstelling, door duizenden, die in hun vermaak gestoord werden, ondervonden, waarbij wij moeten stilstaan, maar bij de dubbele ramp, die ons land getroffen heeft. De vruchtboomen hadden hun heerlijken lentedosch aangetogen en men verblijdde zich in het vooruitzigt van een uitmuntend ooftjaar; de velden prijkten reeds met het veelkleurig tapijt en vertoonden niet alleen een verrukkend schouwspel, maar beloofden de vlijt des landmans met een rijken oogst te zullen vergoeden. Dat alles heeft die storm in vele oorden eensklaps vernietigd en menigeen zag onder de geeselslagen des orkaans een schoone toekomst verloren gaan. Allerwege werden boomen, zelfs eeuwen-heugende eiken, ontworteld of van een gescheurd, boomgaarden en plantsoenen verwoest, schuren en woonhuizen omgeworpen en in puin gestort en onnoemelijk is de schade op de velden en in de steden aangerigt. In deze gemeente drong het polderwater, door den geweldigen wind voortgezweept, met zooveel geweld binnen, dat het in de zoogenaamde binnenstad over de kade liep en tot aan de huizen stond. Eenige uren later (de storm woedde het felst des avonds ten ongeveer 6 ure) dreigde een hooge vloed op de rivier ook de buitenstad onder water te zetten, hetwelk gedeeltelijk ook plaats had, toen in den voornacht de storm een weinig bedaarde. Het Haagsche bosch kon men zonder weemoed niet aanschouwen; het was eene ruïne geworden, waar men de wandelpaden niet meer vinden kon. De verwoesting was van dien aard, dat zij in plaat zal gebragt worden. Hetzelfde was het geval met het schoone Haarlemmerhout en in de bosschen van Gelderland, in een enkel waarvan men 300 boomen op den grond vond liggen. Maar wij spreken niet meer van de schade aan plantsoen en gebouwen; de eersten versperden allerwege den weg, van de laatsten vond men in de straten de steenen en pannen als gezaaid. Maar dat alles hoe betreurenswaardig ook, kon in geen vergelijking komen bij het enorm verlies van menschenlevens, door den storm teweeg gebragt. Dat te Rotterdam 2, te 's Hage 3, te Delft 1 en op verscheidene andere plaatsen nog een aantal menschen, door vallende boomen of nederstortend muurwerk werden gedood of doodelijk gewond, zullen wij lager in afzonderlijke opgaven mededeelen, maar een ander ongeluk eischt onze aandacht. De Zeeuwsche stroomen geven ons een ramp te beschouwen, zoo als onze jaarboeken er gelukkig weinig of geene geboekstaafd hebben.

De stoomboot *Langstraat* genaamd en dienstdoende tusschen Rotterdam en Capelle, bereikten op tweeden Pinksterdag, op haar togt naar laatstgenoemde plaats, de stad Dordrecht ten drie ure des namiddags. De wind bleef steeds in kracht uit het W.Z.W. toenemen, en de *Geertruidenbergsche* en *Heusdensche* stoombooten hadden in de haven van Dordt reeds eene veilige schuilplaats gezocht Men raadde den kapitein van de *Langstraat* dat voorbeeld te volgen, doch om welke reden is onbekend, hij wees dien raad van de hand en zette de reis voort. Ten zes ure op het zoogenaamde Bergsche Veld gekomen, op de hoogte van Lage Zwaluwe, brak de stag en sloeg de stormfok over boord; een weinig verder, op de hoogte van den Koekkoek, liep de boot door een hevigen rukwind buiten het roer en slingerde dadelijk zoo hevig, dat zij binnen korten tijd door de kajuitspoorten vol water liep en op drie vadem water zonk.

Er waren 46 passagiers en 12 man ekwipage, in het geheel 58 menschen aan boord. Men begon zich dadelijk op het dek te verdringen en toen het water dat bereikt had, beklom men de raderkasten, den schoorsteen, mast en stoompijp. Zoo worstelde dat groot getal menschen met den dood, te midden van een verschrikkelijk noodweer en in het gezigt der bewoners van Hooge en Lage Zwaluwe, die trots het bulderend weder, hun angstkreet vernamen en zich door gebaren en teekens om hulp zagen smeeken. De burgemeester van Hooge en Lage Zwaluwe loofde *f* 200 uit aan hem die het zou wagen hen te redden, maar er deed zich niemand op. Acht passagiers en twee man der ekwipage, die den schoorsteen, mast en stoompijp veroverd hadden, zij zagen hun lotgenooten, één voor één van de raderkasten slaan en een prooi der golven worden, tot dat zelfs de laatsten met de raderkasten onder de oppervlakte van het woedende element waren verdwenen. Zij alleen genoten het droevige voorregt, het hoofd boven water te kunnen houden.

Des nachts ten 12 ure bedaarde de storm en het is smartelijk te moeten verhalen, dat die 10 menschen in de ongelukkigste positie,

aan die ranke voorwerpen geklemd, daar tot 's morgens vijf ure hebben moeten verblijven. Zij kunnen het niet uitspreken, wat zij gevoelden, toen de Geertruidenbergsche boot, die wijselijk te Dordt gebleven was en nu hare reis vervolgde, naar hen den steven wendde. Zij werden toen allen met groote voorzigtigheid van hun verschrikkelijke verblijfplaats verlost. Twee hunner zijn aan de gevolgen van het uitgestane leed reeds overleden.

Zullen wij nu bij Scheveningen stilstaan en den angst schetsen die daar tijdens den storm heerschte? De visschersvloot was grootendeels in zee! Die angst is onbeschrijfelijk en zij was maar al te gegrond. Vier pinken werden door het vereenigd geweld van storm en zee verbrijzeld, en daarmede had men het verlies van 32 menschenlevens te beweenen; 17 weduwen en 44 onverzorgde kinderen zijn daardoor aan armoede prijs gegeven. Een bejaarde weduwe had twee harer zonen, twee behuwdzonen en twee kleinzonen verloren!

Hoe hartverscheurend dit reeds is, het is op verre na niet alles. Waren deze onze landgenooten, die vreemden, die op de Noordzee in bangen nood verkeerden en ieder oogenblik door de hemelhooge branding dreigden verzwolgen te worden, zij waren niet minder onze natuurgenoten. Bij zooveel dat ons met droefheid vervult, doet het goed aan het hart, hier van meenig blijk van moedbetoon en edele menschlievendheid te kunnen gewagen. Zoo spande de bemanning van de Terschellingsche loodsboot No. 5, zich in, om de bemanning van een aan de Koog gestrand schip te redden. Maar toen men in doodsgevaar het schip naderde, sloeg het uit een. Even te voren echter had de manschap (tien in getal) zich in afwachting van den naderenden dood, in de kajuitskap vereenigd, en bij het uit elkander werken van het bodem, bleef de kajuitskap met het dek aan elkander vast en vormde een vlot. Nu spande de bemanning der gemelde loodsboot opnieuw alle krachten in en redde de ongelukkigen het leven.

De onverschrokken visschers van de Coksdorp, redde met ongeloofelijke inspanning de bemanning der stoomboot *Harburg*, zijnde 18 menschen, terwijl 2 man die in de masten geklommen waren, met deze over boord sloegen en verdronken.

Te Egmond aan Zee zag men de *Earl Talbot* stranddden. Men snelde er met de reddingsboot heen en terwijl men alle mogelijke pogingen deed om de manschap te bereiken, strandden er nog twee andere schepen, waarvan er een met man en muis verging, terwijl men het geluk had de manschap der beide anderen behouden aan land te brengen.

Bij geheele getallen alzoo, zag men de arme schepelingen in nood verkeeren, terwijl de middelen en de manmoedigste pogingen ter redding door het bruisend element werden bespot. Van het nieuwe Diep tot den hoek van Holland, zag men ons zeestrand met wrakhout en koopwaar van allerlei aard bezaaid, en men kon het oog niet opslaan zonder dat men een bodem aan den grond zag. Hoeveel menschen hebben daarbij het leven verloren! Het zilte graf antwoordt niet, maar duizenden zijn in rouw gedompeld en zullen zich vaak met droefheid herinneren den tweeden Pinksterdag van het jaar 1860.

— Men verneemt, dat de onderhandelingen tusschen den minister van kolonien en den heer Stieltjes gevoerd, betreffende diens vertrek naar Indie, in verband met daar aan te leggen spoorwegen, tot geene bevredigende uitkomst hebben geleid, en hij dus hoogst waarschijnlijk in Nederland zal blijven.

— Wij vernemen, dat de concessie en exploitatie der tinmijnen op Billiton, aan eene nieuw op te rigten maatschappij hier te lande is overgegaan, die zich ten doel heeft gesteld daaraan eene krachtige uitbreiding te geven.

— De minister van kolonien heeft, naar men verneemt een ijzeren schroefstoomschip aangekocht, dat thans voor transportschip voor troepen naar Indie wordt ingerigt, en tevens aan Z. M. den koning voorgesteld, om de binnenkort vervallende contracten voor de cultuurbereiding en levering van thee, niet op nieuw te sluiten, maar die nijverheid aan particuliere krachten over te laten. Z. M. zou zich met dit voorstel vereenigd hebben.

— Den 10den Junij aanstaande zal van Harderwijk vertrekken, om op dien dag over te gaan aan boord van het schip *Amsterdam*, gezagvoerder G. F. Wiegman, liggende in het Nieuwediep, bestemd naar de O. I., een detachement sterk 125 onderofficieren en manschappen, onder bevel van den majoor der artillerie van het O. I. leger D. T. Hoedt, medegeleiders de 2de luitenants der inf. W. A. Coblijn en F. R. P. van den Abeelen.

ENGELAND.

— De vredelievende verklaring van de Fransche regering in den Parijschen *Moniteur* heeft hier op de beurs en in de politieke kringen weinig of geen indruk gemaakt. Men weet hier te goed, dat dergelijke officieele verklaringen, door Frankrijk afgelegd, doorgaans slechts middelen zijn, om hetzij de algemeene aandacht van het een of ander plan af te trekken, hetzij om dit zoo veel te beter voor hen die anders niet blind zijn, bedekt te houden. De *Times*, het bedoelde artikel besprekende, zegt o. a.: »De *Moniteur* denkt ons gerust te stellen, maar voert eene taal die juist het tegendeel ten gevolge moet hebben. Het blad verzekert ons toch, dat oorlog en vrede alleen van Frankrijk afhangen en dat de keizer, nog even als altoos, niets vuriger wenscht dan den wereldvrede te bevestigen. Maar is dit werkelijk het voornaamste naar hetwelk de keizer streeft? Wil Frankrijk inderdaad het liever daarheen leiden, dat zijne naburen gaspijpen in plaats van geschut gieten en huizen in plaats van driedekkers bouwen? Welnu dan heeft Frankrijk niets anders te doen dan hierin met een goed voorbeeld voor te gaan. Engeland heeft in den laatsten tijd tegenover alle gebeurtenissen eene kinderlijke onderworpenheid aan den dag gelegd. Wij zwegen bij den inval in Noordelijk Italie en even zoo hebben wij de inlijving van Savoye en Nizza door de vingers gezien. Ook op dit oogenblik achten wij ons niet verpligt te onderzoeken, in hoeverre Frankrijk tot zijn eigen belang in Zuid-Italie werkzaam is en of het welligt ook iets aan Garibaldi te danken heeft. Wij vragen niets; wij leggen jegens Frankrijk alle hoffelijkheid aan den dag, maar wij zetten onze toerustingen voort. Is dit om te eeniger tijd een inval in Frankrijk te doen? Daaraan hebben wij sedert den tijd van Hendrik VI slechts dan gedacht, wanneer het er op aankwam om Europa en ons zelven tegen een aanval van Frankrijk te beveiligen. Wanneer dit rijk nu maar eerst begon met zijne hulpbronnen tot vredelievende oogmerken aan te wenden; als bijvoorbeeld om deze meer te gebruiken tot uitbreiding van land en wijnbouw, fabrijkwezen en kolonisatie, — hoe gelukkig zouden wij dan allen zijn! Ziedaar het eenige antwoord, hetwelk wij meenen op de verklaring in den *Moniteur* te moeten geven."

Hetzelfde blad wijdt ook een hoofdartikel aan de rede van den heer Fould, bij gelegenheid van het landbouwkundig concours te Tarbes gehouden, welke rede eene zeer vredelievende strekking had. Dit artikel is geschreven in den ironischen toon, waardoor dit blad zich bijzonder onderscheidt. Het is — aldus leest men onder anderen — zeer vriendelijk van den keizer, dat hij den heer Fould uitzendt om ons te verzekeren dat men niets te vreezen heeft. Het ware beter vertrouwen in hem te stellen, en ons gerust neer te vlijen in de schaduw van zijn vijgenboom, overtuigd dat de keizer een loyale nabuur en een te trouw bondgenoot is om de regten van anderen te bedreigen. Zijne gematigdheid in het verledene is een voldoende waarborg voor de toekomst. Zoo spreekt de heer Fould althans tot de burgerij van Tarbes, en daar de heer Fould een minister van staat is en op gezag spreekt, kunnen wij veilig ons te slapen leggen. Waarom zou nu Pruissen niet op zijn gemak zijn en Belgie het een of ander duchten? Waarom zou Engeland, met het oog op zekere gebeurlijkheden, zich voorbereiden? Men moet verbaasd staan over de zorgen, die de menschelijke natuur zich zelve baart, waardoor zij haar eigen ongeluk vergroot. Luistert naar den heer Fould en wees dan gerust. Indien er al een havik in de lucht vliegt hij heeft geene kwade bedoelingen. Schuilt niet weg, vette patrijzen, hij heeft geen honger; hij heeft zijn laatste maal nog niet verteerd. Wanneer hij heen en weer zweeft, dan doet hij dit slechts om zijne vleugels te oefenen.

Terg den sterken niet door uw ongeloof. De heer Fould herinnert u, dat de keizer herhaaldelijk verkondigd heeft, dat hij Frankrijk slechts den rang wenscht te hergeven, waarop het aanspraak heeft. Wat zegt ge daarvan, Belgie en Pruisen? Nog niet tevreden? Gij zijt welligt niet op de hoogte om te begrijpen, welke rang hier bedoeld wordt. Gij hebt misschien geen juist begrip van den omvang van een Napoleontisch rijk. Eene ijdele vrees doet in den waan verkeeren, dat zulke woorden den wensch verraden naar het bezetten van Antwerpen en den Rijnkant. Wij herhalen andermaal, heeft de keizer ooit een begeerte naar andere landen aan den dag gelegd; heeft hij zich ooit door iets anders dan welwillendheid gekenmerkt of een onderdanigen vriend eene provincie ontnomen? Zoo ja, dan hebt gij een voorwendsel voor uwe eigenzinnigen argwaan. Sommigen hebben zich de lastering in 't oor laten fluisteren, dat de keizer oorlog voert als een zamenzweerder, en dat na edelmoedige phrasen en onbaatzuchtige proclamatien, Sardinie versnipperd is, en nu komen dezulken door eene onlogische gevolgtrekking tot de conclusie, dat wat aan anderen te beurt gevallen is, ook hen kan treffen. Gekheid, al te maal gekheid. De Duitschers zijn van nature geneigd tot pedanterie. De heer Fould doet u zien hoe dwaas gij in uwe gevolgtrekkingen zijt.

Hierna slaat de *Times* een anderen toon aan, maar zegt ten slotte, dat men ten aanzien van Belgie en Pruissen wel gerust zou kunnen zijn indien de keizer voor altijd bleef regeren, zoo als thans en de heer Fould de uitlegger zijner staatkunde was; maar alles is veranderlijk. Middelerwijl zal men, terwijl men op ingewikkelde wijze op 's keizers loyauteit vertrouwt, toch best doen, wanneer men de teekenen des tijds met een kritisch oog blijft gadeslaan.

— Dezer dagen zijn aan de Nore (mond van de Theems proeven genomen met de zoogenaamde Whitworth's kanonnen en wel met tachtig-ponders. Wat tot nu toe met het geschut naar het stelsel Armstrong bewerkt, niet mogt gelukken, is bij die gelegenheid met de naar het systeem van Whitworth gegoten stukken tot stand gebragt. De drijvende batterij *Trusty* met hare $4^{1}/_{2}$ duim dikke ijzeren wanden, diende tot mikpunt. Op een afstand van 200 ellen afgeschoten, drong de 80 pond zware kegelvormige kogel door die ijzeren bekleeding heen, maakte daarin eene zuiver zeshoekige opening en ging vervolgens door een balk, zoodat de splinters op het dek in het rond vlogen.

— Het committé van de beursmakelaars te Londen dat een onderzoek had ingesteld in hoeverre de beurs betrokken was bij de geldverduisteringen van Pullinger, den kashouder der *Union bank*, heeft dat onderzoek thans geëindigd. Het is gebleken dat vier makelaars (R. Johnson, T. Uzielli, Sheldon en Braddock) voor Pullinger zaken hebben gedaan, wetende dat deze laatste, in zijne hoedanigheid als kashouder bij genoemde bank, geene zaken mogt doen en ze deed met gelden, die hem niet toekwamen. Aan den eerste makelaar is tot straf het bezoeken der beurs voor een jaar en aan de drie anderen voor drie maanden ontzegt.

— De tusschen de boxers Sayers en Heenan tot stand gekomen vrede is in het openbaar in de Alhambra, een der grootste zalen van Londen, waar tentoonstellingen van allerlei aard worden gehouden, geratificeerd. Onder pauken-en trompetgeschal hebben de beide boxers elkander de hand gereikt. De redacteurs van *Bell's Life* en *Spirit of the Times* overhandigden aan de kampvechters de eeregordels, en hielden daarbij redevoeringen, welke luide werden toegejuicht. De entrée voor dit schouwspel was bepaald op $2^{1}/_{2}$ shilling voor de bovenste galerij en op een guinje voor de stalles.

FRANKRIJK.

De inlijving van Savoije bij Frankrijk is eindelijk met eene meerderheid van 229 tegen 33 stemmen goedgekeurd. Ofschoon deze uitslag nu wel niet met algemeene stemmen is verkregen, is men er te Parijs toch zeer tevreden over, hoewel men aan den anderen kant de vrees niet kan onderdrukken, dat de keizer, nu hij van deze zorg ontheven is, ten opzigte van de Italiaansche aangelegenheden eene andere gedragslijn zal volgen, minder gunstig voor de Italiaansche eenheid.

— De *Moniteur* bevat een artikel, waarin wordt gezegd, dat het gouvernement meent te moeten protesteren tegen alle onjuiste veronderstellingen, kwaadwillige beschuldigingen en onbedachte interpretatiën, waartoe de inlijving van Savoye en Nizza aanleiding heeft gegeven. Het blad brengt in herinnering, ten gevolge van welke omstandigheden Piemont is overgegaan tot den afstand dezer twee provincien, van welke het door de hoogste Europesche bergen gescheiden was. Voorts verklaart het blad, dat het Fransch gouvernement, wel verre van nieuwe verwikkelingen in Europa te provoceren en langs dien weg de grenzen des rijks te willen uitbreiden, integendeel slechts de rust van Europa beoogt. Het gouvernement betreurt het daarom te meer, dat er dagelijks middelen in het werk worden gesteld, om de meest onjuiste voorstellingen en denkbeelden omtrent de ware bedoelingen der regering te verspreiden. De keizer zal voortgaan alles aan te wenden, wat kan strekken, om het geschokte vertrouwen in Europa te herstellen. Zijn eenige wensch is met de souvereinen, zijne bondgenooten op den besten voet te staan. Hij zal ook voortgaan al zijne zorgen te wijden aan eene krachtdadige ontwikkeling van de hulpbronnen des rijks.

— De heer de Thouvenel heeft aan den Oostenrijkschen gezant te Parijs verklaard, dat Frankrijk met leedwezen gezien heeft, dat Rusland de Oostersche kwestie ontijdig op het tapijt gebragt heeft. Nu dit echter zoo is, vordert Europa's belang veeleer, dat het zich aan het initiatief van Rusland schaart, dan aan Rusland een uitsluitend protectoraat over de Christenen in Turkije te laten. Zonder de urgentie te erkennen van eene enquête nopens den toestand der Christenen aldaar, erkent Frankrijk het beginsel daarvan en noodigt derhalve de mogendheden uit daartoe mede te werken, behoudens eene contrôle of de feiten, door prins Gortchakoff aangevoerd, naauwkeurig zijn.

— De *Moniteur* bevat de afkondiging der wet betreffende de regten op suiker, koffij, cacao en thee. Dezelve bevat de volgende bepalingen.

Ongeraffineerde en daarmede gelijkstaande suiker: inl. fr. 25 per 100 kilo; met Fransche schepen: 1°. uit Fransche kolonien fr. 25, 2°. van elders buiten Europa fr. 28, 3°. uit entrepot fr. 34; met vr. schepen fr. 39 per 100 kilo. Geraff. suiker afkomstig uit de Fabrieken van inl. suiker, zoo ook uit de kolonien, dezelfde regten, vermeerderd met fr. 2.50 per 100 kilo. Melassen uit Fransche kolonien fr. 7 per 100 kilo.

Koffij met Fransche schepen, uit Fransche kolonien fr. 30, van elders buiten Europa fr. 42, uit entrepot fr. 50 per 100 kilo, met vr. schepen fr. 55 per 100 kilo.

Cacao met Fransche schepen, uit Fransche kolonien fr. 20, van elders buiten Europa fr. 25, uit entrepot fr. 35 per 100 kilo, met vr. schepen fr. 40 per 100 kilo.

Thee met Fransche schepen, uit landen buiten Europa fr. 75, van elders fr. 90, met vr. schepen fr. 100 per 100 kilo.

Het thans bestaande Type N°. 1 blijft van toepassing voor de premien toegestaan voor suiker voor uitvoer bestemd, na dat dezelve geraffineerd is. De regten die bij den uitvoer geheven worden van suiker gelijkstaande of inferieur aan dat type worden gerestitueerd bij uitvoer van geraffineerd, mits aanwijzende volgens kwit. van niet meer dan 4 maanden geleden, dat die regten voldaan zijn voor suiker direct aangevoerd met Fransche schepen uit landen buiten Europa. Bij uitvoer berekend men 76 kilo voor melis en drooge en transparente kandij, en 80 kilo voor lompen en witte crushed suiker.

ITALIE.

Het Sardinische gouvernement gaat nog steeds voort met de militaire toerustingen. De armee is thans opgevoerd tot een effectivieve sterkte van 201,000 man; namelijk 116,000 man infanterie, 17,000 man kavallerie, 16,500 tirailleurs, 6000 man artillerie en 3000 van de genie, benevens eene reserve van 42,500 man. Bij de marine telt men vier stoomfregatten, als: *Marie Adelaide*, onder bevel van graaf Roncardi; de *Vittorio Emmanuele*, gecommandeerd door den ridder Albini; de *Carlo Alberto*, bevelhebber de ridder Galli de Mantica en de *Governolo*, onder bevel van den marquis d'Aste. Bij deze schepen, die gezamenlijk op een kruistogt naar de Siciliaansche wateren zullen worden uitgezonden, zijn nog gevoegd de *Tripoli*, *Malfatano*, *Mozambano*, *Authion*, *Tanaro* en *Beroldo*.

Als een bewijs voor de denkwijze die in Italie heerscht, kan dienen, dat de gemeenteraad van Milaan, niet alleen eene geldelijke toelaag voor de Siciliaansche insurgenten verstrekt, maar ook beslist heeft, dat een monument zou worden opgerigt, ter gedachtenis aan de jonge lieden van Bergamo, die op Sicilie voor de onafhankelijkheid hebben gestreden en dat hunne namen in een eereboek zullen worden geschreven.

Uit eene particuliere correspondentie uit Genua verneemt men, dat de bisschop van Carpi, in Modena, met zijn groot-vicaris benevens vijf andere leden der hooge geestelijkheid zijn gearresteerd, tengevolge van eene onderschepte briefwisseling tusschen hen en den gewezen groothertog van Toskane.

— Bij gelegenheid van de gebeurtenissen op Sicilie, herinnert de *Opinion Nationale* aan de briefwisseling tusschen wijlen de koningen Louis Philippe en Ferdinand II van Napels. Louis Philippe schreef aan zijn neef: »Wij leven in een tijd van overgang, waarin men nu en dan iets toegeven moet, om niet alles te verliezen; ik zou het dus met genoegen zien, zoo U. M. met een stelsel van onderdrukking en geweld wilde breken, dat aan uw overleden vader zoo veel onrustige dagen bezorgd heeft. Zoo U. M. zich eenigermate met het in Frankrijk heerschende stelsel mogt willen vereenigen, ik geloof dat zij daarbij veel winnen zou" — Louis Philippe sprak van acht te slaan op de wenschen en behoeften des volks en waarschuwde voor Oostenrijk, dat in Italie den absoluten heer en meester wilde spelen. Nadat Ferdinand II in zijn antwoord braaf geschimpt had op den parlementairen regeringsvorm in Frankrijk, als een stelsel der Jacobijnen, met de verklaring, dat de vrijheid verderfelijk voor het huis Bourbon was en dat hij besloten had, zich tot elken prijs voor het lot van Lodewijk XVI en Karel X te wachten, ging hij aldus voort. Mijn volk luistert naar mijn bevel en buigt den nek, maar wee mij, wanneer het opstond onder den invloed van die droomen, die zoo schoon in de boeken der wijsgeeren luiden en in de praktijk . . . onmogelijk zijn. Mijn volk behoeft niet te denken: ik heb op mij genomen, voor zijn welvaart en voor zijn eer te zorgen . . . Ik moet restaureren en dit kan ik alleen door aansluiting bij Oostenrijk. Wij zijn niet uit deze eeuw; de Bourbons zijn oud en wanneer zij zich naar het model van de nieuwere dynastieen zouden willen hervormen, dan zouden zij zich belagchelijk maken. Wij doen even als de Habsburgers. Mag het geluk ons al verraden, wij verraden ons zelven nooit.

Laatste Berigten.

BUITENLAND.

Tijdingen gisteren uit Palermo dd. 2 dezer ontvangen, houden in dat de stad geheel en al door de bewoners verlaten was; alle goederen van waarde waren aan boord der schepen geborgen. De consuls hebben eveneens de stad verlaten, met uitzondering van den Franschen consul, den heer Boulard, die zijne bezittingen aan boord van het oorlogsstoomschip *Descartes* heeft doen brengen, en zich voor het overige gereed houdt, om zich eveneens op dat vaartuig te begeven voor het geval, dat de stad andermaal het tooneel van een bloedigen strijd mogt worden.

Het revolutionnaire committé heeft, uit naam van den dictator Garibaldi, doen bekend maken, dat het volk van Sicilie zal opgeroepen worden om bij eene algemeene stemming te verklaren of het al dan niet verkiest dat het eiland bij Piemont zal worden ingelijfd.

De insurgenten waren niet ruim van levensmiddelen voorzien; zij hebben althans de platt-landsgemeenten doen uitnoodigen om hen zoo spoedig mogelijk levensmiddelen toe te zenden.

In alle straten van Palermo waren barricades geworpen en de stad is in het algemeen door de insurgenten in een geduchten staat van tegenweer gebragt. Als eene bijzonderheid wordt nog gemeld, dat Garibaldi een groot aantal granaten ter zijner beschikking heeft, die, van eene nieuwe vinding, de moorddadigste uitwerking hebben. De douaniers zijn met wapens en bagage tot de insurgenten overgeloopen. Op het Napolitaansche leger zelf wordt zeer sterk gewerkt, ten einde het te bewegen zich bij den opstand aan te sluiten. Men zegt dat de koninklijke troepen meer dan 2000 man aan gewonden en zieken tellen.

De in de stad door het bombardement veroorzaakte schade is zeer aanzienlijk. Reeds den 30sten Mei waren zestig huizen letterlijk ingestort, terwijl men reeds 150 personen uit de puinhoopen had te voorschijn gehaald. Het paleis Patellaria, waar de Zwitsersche kooplieden een dépôt van handelsartikelen hadden, is door de vlammen vernield, zoowel als het nieuwe paleis Carini en het klooster St. Catharina.

Volgens eene correspondentie uit Napels van den 2den dezer, waren aldaar 1300 gekwetsten uit Palermo aangebragt.

Het bevestigd zich, dat alle mogendheden een weigerend antwoord gegeven hebben op verzoek van den koning van Napels, om hem tegen zijne oproerige onderdanen en Garibaldi te helpen; keizer Napoleon weigerde, met de bijvoeging, dat eene tusschenkomst alleen tusschen twee mogendheden plaats kan hebben en niet tusschen eene erkende regering en een revolutionair bewind.

Naar luid van verschillende berigten uit Turin, kan men eerstdaags het vertrek van den Napelschen gezant aldaar te gemoet zien. Hij moet reeds zijne equipage verkocht hebben. Zonder zijne verzoenende houding, aldus wordt er bij gevoegd, zou men reeds lang de diplomatieke betrekkingen tusschen de regeringen van Sardinie en Napels afgebroken hebben gezien.

— Eene heden ontvangen dépêche uit Turin 8 Junij, luidt als volgt: Te Genua zijn heden berigten ontvangen uit Messina en Palermo van 4 dezer. Daaruit blijkt, dat in de dagbladen in eene publicatie een aantal besluiten van Garibaldi worden medegedeeld, die alle betrekking hebben op de administrative dienst.

Behalve een nieuwe gemeenteraad is ook een ministerie benoemd, met den baron Pisano, als minister van buitenlandsche zaken, en den priester Andolino, als minister van eeredienst.

De koninklijke troepen om Palermo zijn 12,000 à 15,000 man sterk. Te Messina hebben vele desertien onder hen plaats.

Naar alle garnizoenen op het eiland is bevel gezonden, dat de troepen zich moeten concentreren beneden de stad, waar een veldschans zal worden opgerigt.

Catania is gebombardeerd en geplunderd. Tusschen de Calabrische kust en Sicilie bestaat een strenge blokkade.

De koning heeft de capitulatie aangenomen. De Napelsche troepen zouden deels zich inschepen naar Napels, deels naar Messina. Men weet niet of Garibaldi haar zal aannemen.

— Men schrijft uit Weenen 5 Junij. Men is hier in onze hofkringen zeer bezorgd over de gebeurtenissen op Sicilie, welke ongetwijfeld binnenkort in Napels zelf met gelijken spoed tot hetzelfde resultaat zullen leiden. Ieder ziet maar al te goed in dat met den val van den troon der Bourbons in Napels, het voortbestaan der Oostenrijksche heerschappij in Venetie eene onmogelijkheid wordt. Indien het dan ook alleen aankwam op den wil van ons hof, dan zoude reeds lang een aanzienlijk Oostenrijksch leger de Po zijn overgetrokken om niet alleen het gehate Sardinie voorbeeldig te straffen, maar ook om den Heiligen Vader te Rome en den bloedverwant te Napels uit de hen knellende revolutionnaire banden te bevrijden. Men verzekert, dat het graaf Rechberg, die de tijdsomstandigheden juist beoordeelt, niet weinig moeite heeft gekost om Oostenrijk voor zulk een stap te behoeden. Of hem dit voor den vervolge ook gelukken zal, blijft de vraag. Hoe het zij, in het tegenwoordige oogenblik zoude zulk een marsch door den Pauselijken staat naar Napels, tot handhaving eener dynastie, die niet meer in stand gehouden kan worden, van dubbele gevaren vergezeld gaan, welke ons gelijktijdig in Italie en Hongarije zouden bedreigen. Niet tenonregte wijzen eenige bezadigde en voorzigtige mannen alhier op de in het oogvallende ontruiming van Lombardije door de Fransche troepen; zij meenen dat dit slechts geschied is met het doel, om Oostenrijk tot een ondoordachten aanval op het aan zich zelf overgelatene Sardinie te verleiden, in welk geval Frankijk terstond weder eene rede zoude hebben gevonden, om ter bescherming van zijn geallieerde zijne geheele beschikbare strijdmagt tedoen oprukken, hetgeen wel eens tot verdere inlijvingen van grondgebied zou kunnen leiden. Het is te hopen, dat Oostenrijk aan alle dergelijke verlokkingen weerstand zal bieden en alle krijgstoerustingen, welke men als eene provokatie zou kunnen beschouwen, achterwege zal laten.

Van elk ongeteekend artikel in het Samarangsch Advertentie-Blad voorkomende, hetwelk geen bloote nieuwstijding of aankondiging bevat is de schrijver voor de wet

J. H. DE GROOT.

Gedrukt en Uitgegeven bij de Groot, Kolff & Co., Samarang.